

Een rouwende vader

In oktober 2013 kreeg Alex van Ligten, emeritus predikant van de PKN-gemeente in Sneek, het verbijsterende bericht dat zijn zoon Gideon totaal onverwachts was overleden. Nee, het was nog erger. Gideon, die naar later bleek, was vastgelopen in de mallemolen van de huidige loketten-cultuur, had zichzelf het leven benomen. De dood van een kind is een drama. Maar als het om zelfmoord gaat, is het licht, naar het schijnt, voor altijd gedoofd.

Na de begrafenis is het stil. 'Ik ben nog leger dan de kamer, heb nergens zin in'. Om ritme te houden besluit Alex van Ligten om het verhaal over Gideon – het staat in het boek *Richteren*, de hoofdstukken 6, 7 en 8 – te vertalen. Woord voor woord, zin voor zin. Er ontstond een prachtige vertaling. Zo letterlijk mogelijk, zo dicht mogelijk bij het Hebreeuws.

De vertaling wordt afgewisseld met verhalen over de gestorven zoon. Hij, een goede leraar Nederlands en een gepassioneerd voetbaltrainer, was nog kwetsbaarder dan de vader had gedacht.

Ineens was hij er niet meer. Lieve zoon waar ben je? Er worden, in de vertaling van Willem Wilmink, woorden van een dichter uit het jaar 1400 aangehaald: 'Egidius, waar ben je gebleven? /Ik mis je zo mijn kameraad'. De vader hoopt 'alleen maar dat hij gelukkig is'.

Rouwende vaders en moeders zullen in Van Ligtens boek *Vertalen van verdriet* (uitgegeven bij Skandalon) veel herkennen. Dat niet alleen, ze kunnen er ook troost uit putten.

Koen Zondag